

## RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

### ARREST

Nr. 28.280 van 31 mei 2009  
in de zaak RvV X / IVde kamer

In zake: X  
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en  
asielbeleid.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 30 mei 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 mei 2009, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 mei 2009.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 mei 2009 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANDEPUTTE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE loco advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij. .

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die beweert van Afghaanse nationaliteit te zijn, verklaart zijn land te zijn ontvlucht omwille van het geweld. Hij verklaart via Iran en Turkije naar België te zijn gekomen. In Griekenland werden op 31 augustus 2008 vingerafdrukken genomen. Hij verklaart in Griekenland geen asiel te hebben aangevraagd omdat *“het asielbeleid in Griekenland onmenselijk is en er geen sociale*

zekerheid was.” Na ongeveer tweeëneenhalve maand in Griekenland te hebben verbleven, vervolgde hij zijn reis naar België; hij vraagt er asiel op 6 januari 2009.

Op 25 maart 2009 vraagt België aan Griekenland de overname van de verzoeker partij.

Op 25 mei 2009 werd de Griekse overheid geïnformeerd dat, ingevolge het “Tacit agreement” bij toepassing van artikel 18 § 7 van de Dublin overeenkomst, dat ze de verantwoordelijke Staat is en over dient te gaan tot terugname van verzoeker.

Op 26 mei 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (“bijlage 26 quater”).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**“Reden van de beslissing:**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18.7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.*

*Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft met een Tacit Agreement van 25 mei 2009 (verstuurd op 26 mei 2009) impliciet ingestemd met de vraag tot overname van de bovengenoemde persoon.*

*Uit het Eurodacverslag van 27 januari 2009b blijkt dat betrokkene op illegale wijze via Griekenland is binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 31 augustus 2008. Betrokkene verklaart tijdens zijn dat hij uit Afghanistan is vertrokken en dat hij via Iran, Turkije en Griekenland naar België is gekomen. Betrokkene verklaart dat hij onderweg naar België in Griekenland werd opgepakt. Zijn vingerafdrukken werden er genomen. Betrokkene verklaart dat hij er geen asiel vroeg omdat het asielbeleid in Griekenland onmenselijk was en er geen sociale zekerheid was. Hij zegt verder dat zijn bestemming oorspronkelijk België was en dat hij absoluut naar hier wilde komen. Betrokkene verklaart dat hij ongeveer 2,5 maanden in Griekenland heeft verbleven.*

*Bij zijn asielaanvraag in België op 27 januari 2009 verklaart betrokkene eerst geboren te zijn op 31 december 1992 en dus minderjarig te zijn. Een leeftijdsbepaling dd. 17 februari 2009 d.m.v. door het Universitair Ziekenhuis Saint Rafael (KU Leuven) gaf als resultaat dat betrokkene “een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,5 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar. Betrokkene is dus meerderjarig.*

*Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 27 Januari 2009 asiel heeft aangevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Op 25 maart 2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10 §1 van de Dublin verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 25 mei 2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van artikel 18 van de Dublin verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke Staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van de bovengenoemde persoon.*

*Griekenland heeft de conventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.*

*Betrokkene heeft geen buitengewone elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat België zijn oorspronkelijke bestemming was. Hij vroeg geen asiel aan in Griekenland omdat volgens hem het Griekse asielbeleid onmenselijk was en omdat er geen sociale zekerheid is. Betrokkene brengt geen concrete gegevens naar voor, laat staan bewijzen, die aantonen dat betrokkenes asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland zal worden behandeld. Betrokkene diende in Griekenland geen asielaanvraag in zodat allerminst kan worden geacht vast te staan dat*

*betrokkenes rechten aldaar niet zullen worden gerespecteerd nu Griekenland, net als België, gebonden is aan de internationale en Europese basisregels.*

*De Griekse autoriteiten hebben de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de Richtlijn 2004/83/EG van de raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse staatsblad van juli 2008). Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Door de directe werking van deze hogervermelde richtlijnen heeft betrokkene wel degelijk de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublinverordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese*

*Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.*

*Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.*

*Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.*

*Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.*

*Betrokkene verklaart dat hij kerngezond is.*

*Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 §2 of art. 15 van de Verordening. In casu dient te worden benadrukt dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten.*

*Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten."*

Deze beslissing werd op 26 mei 2009 (zie de verso zijde van voormelde "bijlage 26 quater") ter kennis gebracht van verzoeker.

Op 26 mei 2009 werd aan verzoeker ook de beslissing betekend van 26 mei 2009 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, namelijk het Centrum voor illegalen te Sint- Andries-Brugge.

De uitvoering van de beslissing "bijlage 26 quater " is voorzien op 3 juni 2009.

## **2. Over de bevoegdheid van de Raad**

Betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving, wijst de Raad op artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voornoemd artikel bepaalt

dat de vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 van dezelfde wet vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, zoals in casu het geval is, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de Correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.

De Raad is derhalve onbevoegd voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van verzoeker.

## **3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid**

3.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

3.2. Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin

precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.3. Verzoeker laat gelden (zie het verzoekschrift van 30 mei 2009, p. 2) dat de bestreden beslissing allerm minst aantoon t dat verzoeker in Griekenland op een zelfde status (als in België) aanspraak zou kunnen maken.

Hij betoogt dat het algemeen bekend is dat de Dublin verordening onevenwichtig veel last legt op de landen aan de grenzen van de Europese Unie door verplichte overnames en terugnames wat ertoe leidt dat deze landen veel strenger toezien op het toelaten van vluchtelingen op hun grondgebied.

Verzoeker stelt met betrekking tot de manier waarop Griekenland asielzoekers behandelt, in de bestreden beslissing alleen gemeenplaatsen te lezen van het genre dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is.

Hij laat gelden dat door de Belgische overheden zijn bezwaren ten overstaan van een asielaanvraag in Griekenland op geen enkel ogenblik ernstig zijn genomen; hij geeft aan dat hij geen dossier had noch juridische bijstand.

Hij klaagt er zich over dat hoewel er in België een gewone beroepstermijn geldt van vijftien dagen waarbinnen geen terugn drijving- of verwijderingsmaatregel kan worden uitgevoerd, het bij zijn weten soms toch gebeurt. Hij voert aan dat *“hij niets meer te winnen heeft bij een beslissing over zijn asielaanvraag als hij al op het vliegtuig naar Athene zit.”*

Hij is van mening dat hij (in België) geen faire kans heeft gekregen ook niet in de procedure waarin zijn leeftijd werd vastgesteld en stelt *“De minderjarige -tot bewijs van het tegendeel- had moeten begeleid zijn door een voogd ad hoc, zoals wettelijk voorzien. Dit is hier klaarblijkelijk niet het geval geweest.”*

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker buiten een “gemeenplaats” over de Griekse asielprocedure (waarbij hij enkel verwijst naar *“enkele outprints van de website van ECRE”*) en een paar grieven over de behandeling van zijn asielaanvraag in België (en het onder andere ook heeft over *“dat hij - uit het medisch verslag van 17 februari 2009 blijkt dat hij meerderjarig is- geen dossier had noch juridische bijstand had”*) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijn hoofd e niet concreet aantoon t.

Wat betreft de grief over afwezigheid van dossier en van bijstand van een advocaat volstaat het met te verwijzen naar het administratief dossier dat op naam van verzoeker aangelegd werd door de Dienst Vreemdelingen zaken en naar de procedure voor de voormelde dienst die een administratieve procedure is.

In casu volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofd e van verzoeker met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De beweringen waartoe verzoeker zich beperkt, volstaan niet om aannemelijk te maken dat hij een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt geen concrete aanwijzingen die aantonen dat zijn asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland zal behandeld worden.

Het voorgehouden nadeel is niet alleen ongestaafd maar ook louter hypothetisch en kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn rechten in Griekenland niet zouden gerespecteerd worden, nu Griekenland, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels, inbegrepen de verschillende richtlijnen die ook door de Griekse autoriteiten werden omgezet in nationaal recht.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublin verordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening 343/2003 zelf en anderzijds de

lidstaten in de preambule van het EU-verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het EVRM.

Dienvolgens is niet voldaan aan een van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 31 mei 2009 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VERHEYDEN**

**M. BONTE**